Ч. 215. Второк 8 жовтня (25 вересня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової..

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краевого сойму. — Справа угоди.

Суботнішне засїдане сойму розпочало ся о год. 10 мін. 20 перед полуднем. На початку засїданя відчитано жаданя краківского суду о видане посла Стапиньского з приводу внесеної на него жалоби о те, що его пес покалїчив людий. Відослано до комісиї правничої. Опісля відчитано петициї, між ними: станиславівскої бурси о підмогу, мотивовану пос. Гуриком.

Внесеня поставили пос. Т. Цєньский в справі виборчої соймової реформи. пос. Швед в справі увільненя властителїв товару від оплати консумцийного податку при продажи мяса, пос. Кремпа в справі обвалованя ріки Сяну, а пос. Ганчаковский в справі заснованя ґімназиї в Турцї з рускою мовою викладовою.

Опісля принято в першім читаню звіт краевого Видїлу в справі утвореня з громади Тиньовицї-Хоржів двох окремих громад, відослано до буджетової комісиї внесене краевого Видїлу в справі часового увільненя будинків на пофортифікацийних грунтах в Кракові від податків. Принято також внесеня водної комісиї в справі забудованя гірских потоків і залїсеня збочий гір у жерел Дунайця, обвалованя Дунайця і прискореня его реґуляциї, в справі реґуляциї Раби і в справі винагороди громадї Гірне шкоди спричиненої виливом Стрия (нагле внесене пос. Олесницкого).

Відтак ухвалено на внесеня адміністрацийної комісиї на вилучене присілка Калинівка з громади Оришківцї і утвореня з него нової самостійної громади адміністрацийної комісиї, на утворене з двірского обшару в Зубовмостах самостійної громади під назвою Константинівка, о утворрне з двірского обшару в Волї баранецкій нової громади під назвою Волїца польська, о вилучене присілка Бабин зарічний з громади Бабин і утвореня з него нової громади, о утворене нових громад з присілка Барчицї нїмецкі з видїленої громади Барчицї, і присілка Ямне видїленого з громади Нагірцї малї.

Ухвалено також на внесене шкільної комісиї знижити громадї Ропчицї престациї на платню учителїв, а після справозданя буджетової комісиї з дальших наглих внесень і петиций в справі елементарних нещасть з внесенем рішено переказати їх до полагодженя краевому Видїлови.

По сїм прийшла на дневний порядок буджетова провізория.

В дискусиї ґенеральній над провізориєю буджетовою записали ся до голосу посли: о. Яворский, Сколишевский, о. Богачевский, Стапиньский, др. Король, о. Стояловский і Шмиґельский против внесень комісиї, а пп.: Др. Ґломбиньский, др. Мілевский, др. Старжиньский і ґр. Пініньский за внесенями.

Першими бесїдниками на ранїшнім засїданю були: о. Яворский, др. Мілевский і Сколишевский. По їх промовах п. Маршалок краевий закрив засїдане о год. 2 з полудня і назначиз слїдуюче на годину 7 вечером...

На вечірнім засїданю промавляли пп.: др. Ґломбиньский, о. Богачевский, др. Старжиньский і Стапиньский. По годинї 10 вечером закрив п. Маршалок засїдане і назначив слїдуюче на нинї рано.

Віденьске бюро кореспонденцийне доносить з Будапешту про справу угоди: Оба правительства в суботу по полудни на кілька годинній конференциї порозуміли ся вже в справі головних точок угоди. Супротив того можливе тепер остаточне полагоджене цїлого ряду важних, а доси неполагоджених подрібних справ. Працї ті займуть імовірно ще кілька днів. Єсть надїя, що буде можливим предложити вже в найблизших тиждиях обом парляментам правительственні предложеня, які мають бути внаслїдок того виготовлені. З огляду на то всї участники конференциї з'обовязали

---

6)

НА МАНІВЦЯХ.

(З норвежского — Йони Лїя).

(Дальше).

Стоячи на порозї спальнї, старушка обіймала уважним поглядом низьку, пригнетену стелею комнатку. Єї живі очи обігли єї довкола, а гадка вже переставляла невибагливу обставу, вже глядала иншого місця для старосьвітского фортепяна, на котрім лежали купи старих нот.

То лише перелетна гадка, звичайна розривка, гра уяви, побудженої словами Фаста. Можна позволити хвильку полїтати уяві для відпочинку, відтак спокійно верне на свій фотель, відчитає другий раз лист Агнїшки і розбере до найменших подробиць кожде речене. То собі лиш так, хвилево, на случай, коли би з того всього, що Фасте сказав, можна було направду здобути трохи гроша... Коли би можна, хотїла би в який небудь спосіб получити в одно два маленькі, старосьвітскі вікна. Прикрасила би їх богатою занавісою з золотими шнурами і золоченими тороками.

Можна би також — коли би дійстно удало ся єму підприємство — можна би... — хотїла би також ту погану зелїзну печ заступити кафлевою з мосяжними дверцями...

Дрібна, суха стать женщини з блискучими очима і болем викривленими членами, похилена на паличцї, мимохіть, з розкошию піддавала ся принадним мріям, а єї худе лице роз'яснювало ся солодким усьміхом. Мимовільно витягнула паличку і міряла віддалене вікон, проміне сонця кидало блеск золота на єї темне, сильно посивіле волосє, котре спадало на чоло.

Кождої хвилї щось нового впадало їй в око; нові проєкти снувались по голові, гадкою вандрувала по цїлій комнатцї, зміняючи, переставляючи, уводячи чим раз сьмілїйші улїпшеня.

Фасте тимчасом минув подвірє і спішив дальше; однако задержав ся, побачивши старшого брата Дїтлефа, дурноватого, занятого чимсь дуже, серед крику курий під кухонними вікнами.

Дїтлеф стояв випрямлений і торжественними рухами дириґував мов орхестрою, приспівуючи дивним, майже зьвірячим голосом гамориви, який робили кудкудакаючі кури, когути рухом его рук, котрі немов би кидали їм зерно, качки, дякуючі єму що хвилї вічливо поклонам і вдячним голосом.

— І в нїм сидять первістний, стихійний заколот — шепнув Фасте — з котрого не може виплисти. Чує щось ухом і душею, але его ум не може з того сотворити цїлости і лише глядає, глядає...

Чиж і в нїм не пробудили ся нинї дивні чувства, так сильні, що одурювали его ум, що ставали перед ним в видї мрій, над котрими не був спосібний заволодїти, вивести їх з заколоту і пітьми...

Комуж можна вірити, коли не собі? Віра в себе то сила. Похибка єсть лиш в тім, що часто личну самостійність затирає накинений авторитет. Коли би не то, кожда одиниця власним житєм посувала би сьвіт наперед.

В голові мав шум і заворот, в души єму співало: спад ріки то чародійний ключ, то сильний молот, котрий побіджує! В его руцї то всьо, в его руцї.

Сів вкінци на камінній лавцї в глубинї огорода під тїнистим деревом.

Опер голову на подушцї, яку принесла сюди імовірно Сольві, і задуманий споглядав на потік..

Чув одностайний шепіт, вічний, бозконечний шепіт серед вогкої трави, серед заслуханого листя і сьвіжої зелени... шепіт близький, близький, не даючий заснути... то знов далекий, як сонний, щезаючий десь привид...

Ось чмілъ загудів серед гущавини листя і знов відлетів дальше з своєю новиною і знов гудить тут, тут недалеко...

Сам чув ся таким чмелем в мягкім бурім одіню з золотими пятнами, купаючим ся в сонци, глядаючим розкоші житя.

Не мав тут вправдї великого вибору...

Колиб однако можна досягнути всього, що нас окружає з близька: блискучі, жовті яскри над потоком, гвоздики і левконії, блїді, пахучі рожі і ті ріжні цьвіти, з котрих кождий має свою принаду, кождий прекрасний.

Річ в тім, що принадить нас то, що найблизше, спічнемо раз і вже тяжко перенести дальше зір і гадки; утома і пересичене обхоплює нас так скоро, енерґія гасне замість гнати нас з цьвітка на цьвіток, з польного маку на пахучу черемху, на солодкі цьвіти липи...

ся словом чести до найстрожшої тайни що до змісту уложених умов.

Дальше доносять з Будапешту: В суботу перед полуднем удали ся австрийскі мінїстри до палати угорскої президиї кабінету. Насамперед відбули нараду оба президенти мінїстрів, а відтак о годинї $11\frac{1}{2}$ зібрали ся австрийскі мінїстри на конференцию, котра тревала близько дві години. Відтак зійшли ся на спільну нараду австрийскі і угорскі мінїстри. На тій конференциї бар. Бек раз ще обширно пояснив становище австрийского правительства. О годинї $2\frac{1}{4}$ перервано переговори до години 4 по полудни.

О годинї $2\frac{1}{4}$ перервано переговори до години 4 по полудни.

Пополудневі переговори обох правительств тревали до години $7\frac{3}{4}$ вечером. День від'їзду австрийских мінїстрів не єсть ще тепер означений. Мінїстри імовірно аж ві второк від'їдуть до Відня. Вчера радило, а нинї дальше буде радити кілька комітетів, котрі мають полагодити ряд важних питань. Установлено два комітети скарбові, один для неполагоджених ще справ правно-державних, один комітет для справ торговельно політичних і один для справ зелїзничих. В понедїлок видає др. Векерле снїданє для австрийских мінїстрів.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить ще в тій справі: З огляду на то, що мусить бути покінчене уложенє змісту кількох важних питань, які стоять в звязи з угодою, австрийскі мінїстри полишать ся ще поки що в Будапештї. До полагодженя єсть ще між иншими уложенє змісту умови в справах кредитових і фінансових, що єсть задачию мішаної комісиї, ка працює під проводом секретаря державного Поповича. Уложенє змісту умов в справах зелїзничих і рільничих вже майже готове. Коли постійно разом працюючі комісиї австрийска і угорска почінчать ті працї, слїдує виміна рівнозвучних автентичних примірників. Прийде до того за один або два днї і члени австрийского кабінету — як здаєть ся — доси ще полишать ся в Будапештї.

Новинки.

Львів, дня 7-го жовтня 1907.

— **Впреосьв. Митрополит** Андрей Шептицкий виїхав дня 6 в Калущину і Перегиньщину на оден тиждень на реколекциї та місиї.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс інжинїра Леопольда Ґольдмана з Тернополя до Львова, призначуючи єго до служби в Намістництві. — Ц. к. Краєва Рада шкільна перенесла суплента учительскої семинариї в Залїщиках Ів. Янкевича до учительскої семинариї в Тернополи.

— **Дефравдациї на зелїзници.** В Станиславові арештовано в пятницю зелїзничого підінспектора Зібавера, банмайстрів Вальдекера і Рутковского та доставницю деревних материялів для зелїзниці Вульову з двома синами, спільниками для достав. Загальна сума стверджених мальверзаций виносить 212.000 К, але в дїйсности буде більша, бо показує ся, що в актах не достає всїляких квітів і протоколів відбору материялу. Дефравдациї тягли ся від 5 лїт, а здефравдований материял уживано на цїли, що з зелїзницею не мали нїчого спільного. Доходженя виказали, що в тих самих часах, коли Вульова побирала із зелїзничої каси гроші за материял, який нїби то доставила, Зібавер складав гроші в станиславівскій касї ощадности. Перед зарядженим слїдством вибрав усї свої „ощадности“ в сумі 96.000 К і умістив в однїй з краківских інституций.

— **Огнї.** В Чорткові згоріло дня 26 м. м. 8 загород. Шкода, лише в части обезпечена, виносить яких 20 тисяч корон.

— **Репертоар руского народного театру** у Львові під дирекциєю Йос. Стадника. (В сали „Яд Харузім“ при ул. Бернштайна. Початок о 7 годинї вечером). Ві второк 8 с.м. другий раз „Фавст“ опера в 5 д. а 6 відсл. Ґунода.—В четвер 10 с.м. „Вона“ конкурсова драма 4 діях Осиповича. — В суботу 12 с. м. „Жиди“ сензацийна штука в 4 діях Чирікова.

— **З заздрости о жінку.** З Черновець доносять: Лука Бодя, селянин в Чоканестів кімполюнґского повіта підозрівав свою молоду жінку, що удержує любовні зносини з паробком, Теодором Катарджієм. Дня 1 с. м. повернув несподївано до дому і застав жінку з Катарджієм на поди. Розлючений вхопив зі стїни набиту стрільбу і закравши ся на під, влучним вистрілом положив паробка трупом на місци.

— **Убийства.** Господар Іван Томчук в Баранові справляв дня 3 с. м. весїлє, видаючи свою доньку. В ночи підпиті весїльні гості посварили ся, і оден з них, Жмуда, лїт 24, дістав такий сильний удар, що погиб на місци. — На черновецкім передмістю Клокучці жили два сусїди, Семен Марко, візник і Іван Филип, топник при унїверситетї. Дня 3 с. м. пополудни Марко вернув пяний до дому і розпочав з Филипом, що робив з жінкою на городі, суперечку. В часї суперечки Филип ударив Марка в лице і втїк до хати. Розлючений візник кинув ся за ним, виважив двері і ударив свого противника кухонним ножем так тяжко в бік, що той погиб на місци. Перепуджений своїм вчинком Марко побіг на зелїзничу станцию в Жучці, всів до поїзду і утїк імовірно до Львова.

— **Замах на поїзд.** З Букарешту доносять: До місцевости Унґенї прибув поїзд з Одеси з великим спізненем. Подорожні оповіли, що на стациї коло Раздельної кинено на поїзд бомбу, котра знищила льокомотиву та убила механїка й топника. Розбишаки впали до почтового вагону, убили урядника і 2 жандармів та зрабували 25.000 рублїв. Наслїдком наглого задержаня поїзду наступило сильне потрясенє, причім 2 женщини погибли, а кілька подорожних потерпіло рани.

— **Дрібні вісти.** Є. В. Цїсар затвердив вибір Оскара Шнеля, властителя дібр з Фирлєївки, на заступника презеса повітової ради в Золочеві. — В Чернївцях основало ся нове товариство руских академіків під назвою „Запороже“. — Цїсар призволив на заведенє нових ясносірих мундурів для піхоти. Нові мундури будуть заводити ся постепенно в міру того, як будуть з'уживати ся давні ґранатові. — Михайлови Брозюкови, торговельникови овочів, вкрала єго сусїдка Катерина Саварин значну скількість одежі із замкненого куфра, представляючу вартість 150 кор. і щезла без слїду. Брозюк припускає, що злодійка винесла ся до Вигнанки коло Чорткова. — Венетскі часописи доносять, що перед кількома днями приїхали там були якісь два Росияни, котрі хотїли силою вільнити Наумова, убийника ґр. Комаровского, але поліция зачала їх слїдити і они втекли. — Саский двір, як доносять з Дрездна, вніс жалобу до італїяньских властий против панї Тоселлї о видане королївної Моніки, наймолодшої доньки саского короля, котра уродила ся вже по тім, коли королена, пізнїйша ґрафинї Монтїньозо а тепер панї Тоселлї, втекла була з Жіроном.

— **Напад на українську театральну дружину.** З Києва доносять, що на звістну українську трупу панї Садовскої вертаючу з Катеринослава до Києва, коли она задержала ся в місцевости, де знаходить ся могила Шевченка, напав їдучий з Києва відділ козаків в хвили, коли хор згаданої дружини співав на могилї Шевченка. Актори боронили ся револьверами. Богато акторів і козаків поранено. Козаки остаточно обрабувавши членів дружини, поїхали в дальшу дорогу.

— **Почтова каса ощадности у Відни,** котра, як звістно має свої філїї майже у всїх урядах почтових, єсть заведенєм, яке нїгде в в Европі крім хиба в однїй Анґлїї не має собі пари. Австрийска почтова каса ощадности, осно-

---

Треба вкінци піддати ся, жите обхоплює і пориває, пронизує і вичерпує єство.

І він мусить піддати ся своїй доли!

Спав, чи нї? Нї, не спав; чув добре тревогу, яка сплинула на него з простору... довкола щось зазвучало.

Хтось сидів на лавці — чейже не отець — нї, то старий Йоганнесен, учитель.

— Гляди сам уважно! — промовив по хвили, коли, як здавало ся, довший час сидів, розмавляв, толкував зміст гадки — гляди лиш, а побачиш, як на кождій з тих галузок липила ся частина тебе. Тодї зрозумієш, що ти тут полишив, заки піднесеш ся висше.

Чиж дїйстно Фасте сам зробив то спостереженє? Чи то переймало єго такою дивною тревогою, що щось з себе віддав, що щось по нїм на дорозї полишило ся?

Щось в нїм бунтувало ся против того погляду; сухі замітки учителя не промовляли єму до пересьвідченя, гнївав єго вид глубоко поважний. Нараз забажав горячо дискусиї — і він може протиставити свою гадку, а тодї побачимо! Виходячи навіть від того чміля...

Впрочім він не був тим чмілем; Вера нїчого не скаже, бо нема з чим бічи до неї.

— Мушу тобі знов подякувати, Фасте!

Тепер обудив ся вкінци цїлковито і сейчас побачив перед собою Сольві, котра видко повернула з міста і стояла перед ним з видом обуреня і гніву.

— Дякую тобі, що...

Фасте сїв просто, цїлком вже отверезений.

— Що починаєш менї знов робити приємности, що...

— Я? — спитав з зачудованєм.

— Чиж не досить — говорила дальше в гнїві — що Дітлеф тяжить на моїй голові як нещастє, що мушу старати ся о ту бідну хору матїр; що й тебе видко до кінця житя буду двигати: все станеш менї впоперек дороги, все! Коли би не мама, кинула би я всьо і пійшла в сьвіт, але для неї... а ти...

— Я? — повторив Фасте, нїчого не розуміючи.

— І він ще питає! — засьміяла ся Сольві гордо і глумливо. — Чиж не була я цїлу молодість сестрою твоєї машини? Чи гадаєш, що Агнїшка задля примх не могла видержати дома? Мусить тобі бути дуже вдячна, що ти зробив єї такою покірною і побожною, що буде вкінци панею пасторовою! Але тобі того не досить! Вертаєш знов з повним мішком чудесних гадок і дивоглядів, котрі хочеш всїм накинути. І знов буду сестрою дивака, перед котрим кождий утїкає, оминає, аби не бути виставленим... Хвилю терпеливо слухав твоїх дурниць... доктор... буде певний, що не задля їх змісту — а відтак погнав конем. Не стане більше перед нашими дверми!

Заплакала пристрастно, кинула ся на траву і стискала голову руками, ридаючи голосно і з розпукою.

— Алеж, люба Сольві, дорога Сольві! — втихомирював єї Фасте — атже знаєш, як тебе люблю, як я тебе все любив...

— Любив? Ти любив? Коли? Чи ти любив кого небудь крім себе? Нїколи, нїколи, нїкого! Лише себе! Не видирає ся щастя тим, котрих любить ся. Я бодай не уміла би того зробити.

— Алеж люба Сольві, дорога сестро, слухай, вислухай мене! Може я був нинї незручний і нерозважно зробив тобі прикрість, але коли гадав я коли о чім небудь, не маючи вашого щастя на цїли, коли не ваша будучність...

— Ах, дай менї сьвятий спокій! Наша будучність то вічне посьміховище цїлого міста. Сестра Фаста — то досить. Дай менї спокій, дай менї раз спокій! Позволь менї умерти і погребати всьо, що доси було дорогою для мене мрією! Нехай раз всьо скінчить ся!

Плакала голосно, гірко, з лицем укритим в долонях і головою звішеною на груди; плакала, не слухаючи, як говорив до неї.

— Так! — крикнув вкінци і зірвав ся з місця...

Знав такий біль і розпуку, отже утїкав перед нею.

— Не буду нинї їсти дома! — крикнув ще з далека.

Відтак побіг до комнати по сурдут і скоро пійшов до міста.

(Дальше буде).

вана на взорець анґлїйскої в 1883 р., завела зараз в першім роцї основаня оборот чековий, котрий й творить характеристику почтової каси ощадности. Нинї має почтова каса ощадности в Австриї 78.000 властителїв конта і 350 мілїонів корон капіталу. Річний оборот виносить 18 мілїярдів корон а до єго залагодженя треба було 42 мілїонів поодиноких урядовань. Зложених на ощадности капіталів єсть 217 мілїонів корон а тоті ощадности зложило два мілїони ощадників з цїлої Австриї. Крім того почтова каса ощадностий займає ся також і цїнними паперами, але лиш о стілько, що купує їх і переховує у себе для властителїв, що складають на почтї свої грошї. Тих паперів має она тепер 160 мілїонів корон. Оборот чековий розтягає ся переважно на круг поменших капіталїстів і купцїв та промисловцїв, хоч поволи із часом приступили до него й більші банки. За посередництвом почтової каси ощадности можна иноді й податки платити а також має бути заведена й виплата платнї в касах державних за єї посередництвом. Зразу побоювано ся, що почтова каса ощадности пошкодить приватним банкам, щадницям і великим банкам; показало ся однак, що обава була безосновна. В часї основаня почтової каси ощадности було в Австриї 365 щадниць: тепер єсть їх 590 а зложені в них капітали збільшили ся із 1971 на 4573 мілїонів корон. Рух щадничий в почтовій касї ощадности відбуває ся в 7000 австрийских урядах почтових а всї уплати виконують ся за помочию чеків, котрі дотичні уряди почтові висилають до головного уряду у Відни, виплата слїдує найпізнїйше третого дня по висланю за посередництвом уряду, в котрого окрузї мешкає той, котрому грошї мають бути виплачені. В конечній потребі можна виплату виконати й в телеґрафічній дорозї.

Головний будинок віденьскої почтової каси щадничої стоїть недалеко будинку палати торговельної і промислової і виглядає величаво. Збудований в стилю сецесийнім має оригінальну окрасу: цїла зверхна фасада і стїни в серединї, меблї а навіть вентилятори суть украшені гвоздями, задля чого Віденцї прізвали сей будинок „загвоздженою скринею“. Коли привикнути до тої окраси, то обитя алюмінїєвою бляхою, які всюди знаходять ся, зовсїм не зле представляють ся. Та й внутрішне уладженє єсть зовсїм відповідне і хороше та не робить бюрократичного враженя. Всї комнати суть ясні і просторі, коритарі широкі і повні сьвітла; всї меблї і двері суть однаково зелені. Для всїх урядників суть шафи на ґардеробу. В будинку єсть також буфет, де підчас перерви можна дещо перекусити. Цїлий рух публики відбуває ся в просторій ґалї зі склянною кришею, де на серединї знаходять ся пульти для публики до писаня а довкола в стїнах суть віконця, при котрих залагоджують ся інтереси. Щоби уникнути занечищеня, то стїни в тій ґалї суть долиною склом виложені. Та й цїлий поміст єсть склянний і прозорий, бо під ним знаходять ся отворені в маю сего року сталеві комори, котрі через то мають досить ясне сьвітло. Сталеві комори мають з переду комірки до замиканя, в котрих кождий з інтересентів може спокійно порядкувати свої папери. Аж поза ними знаходять ся сталеві комори з малими сховками один побіч другого. До тих сховків суть два ключі: один має в своїх руках почтова щадниця, а другий той, хто віднаймає сховок, отже двері від сховку можуть лиш урядник і властитель сховку спільно отворити. Дуже відповідне єсть також уряджене, що ключ від дверий сховку можна лиш тодї витягнути, коли сховок замкнений так, що властитель сховку, скоро має ключ в кишени, єсть певний, що не лишив сховок не замкнений. В будинку тім має також і товариство ратункове своє поміщене: комнату для лїкарів, що роблять службу і комнату ратункову.

— **В шаленім розгонї** гнав сими днями поїзд особовий на шведскій зелїзници Гальмштадт-Нисе. Поїзд той, переповнений пасажирами, що вибрали ся були на прогульку і вертали відтак домів, вийшов був в пору з кінцевої стациї, але по дорозї минав всї пристанки, переїздив в повнім бігу через всї стациї і не дав ся задержати нїякими остерігаючими сиґналами. Пасажирів взяв ся був великий страх, жінки вискакували крізь вікна з ваґонів, всї кричали з цїлої сили, взиваючи помочи, але поїзд гнав зі що раз більшою скоростию. На телеґрафічне повідомлене пущено поїзд на одній із стаций на т. зв. мертву колїю, на котрій шини кінчуть ся а на їх кінци усипаний великий горб з піску. На той пісок в'їхала машина і поїзд щасливо станув, не наробивши нїякого більше нещастя. Доходженя показали, що машиніст по дорозї запив ся і заснув а топник, котрий не умів обходити ся з машиною, боял ся машиніста і не важив ся єго будити. Обох зараз арештовано.

Телеґрами.

Відень 7 жовтня. Бюро кореспонденцийне оповіщує: Оба правительства, як звістно, обовязали ся до найстрогійшої тайни що до змісту уложеної угоди. Постанова тота була подиктована справедливим припущенєм, що скоро деякі подрібности угоди будуть оголошені без звязи, мусїло би то з конечности викликати фальшиве осуджене цїлого дїла угоди. Оба правительства крім того постановили, під услівєм залагодженя позіставших ще поодиноких справ внести предложення угодові дня 16. жовтня с. р. в обох парляментах. Вісти, які аж до того реченця дістали би ся до публичної відомости, не можуть отже мати претенсиї до віродостойности. Також оголошені вже вчера і нинї в часописях подрібности суть по більшій части неправдиві.

Відень 7 жовтня. Нинї рано згоріла фабрика циґаретових паперцїв Шнабля. Дванайцять осіб поранило ся.

Мадрид 7 жовтня. Півурядова „Ероса“ доносить, що королївска пара виїде д. 14 або 16 с. м. в кількатедїльну подорож насамперед мабуть через Італїю до Відня а відтак з Відня до Анґлїї, Нїмеччини і Голяндиї.

Петербург 7 жовтня. На директора фабрики Попова, несучого грошї на виплату для робітників, напало 5 розбишаків з револьверами і штилетами та зранили єго тяжко. Люди, що надбігли на поміч, зловили одного з розбишаків. Гроший не могли они зрабувати. Підчас ревізиї в домі при ул. Марийскій почали мешкаючі там якісь люди стріляти і зранили двох полїцаїв і аґента. Одного із стріляючих зловлено, другий сам собі жите відобрав. Оба брали участь в многих розбоях і полїция шукала са ними.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язици нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цїкава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладцїв.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.
До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).